

Et *Mindretal* (R. Andersen, J. C. Christensen, Jensen-Sønderup, Thomas Larsen og N. Neergaard) kan ikke erkende, at Spørgsmaalet om Invalideforsørgelse ved det foreliggende Lovforslags Gennemførelse vil blive løst paa en for de paagældende eller for Samfundet tilfredsstillende Maade. Som anført af Flertallet er Forslaget i sit Princip saavel som i de væsentligste Enkeltheder overensstemmende med det Forslag, som i Invaliditetskommissionen blev stillet af fire Medlemmer, ændret paa de af et enkelt Medlem af disse (Stauning) foreslaaede Punkter. Derefter skal Invaliderne (d. e. Personer, hvis Arbejdsevne er nedsat med mindst de $\frac{2}{3}$) i Understøttelse have, „hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde“, saafremt vedkommende af Kommunalbestyrelsen i Opholdskommunen anses for at være „ude af Stand til at forskaffe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham (hende) fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde“. Skønner Kommunalbestyrelsen, at vedkommende Invalid ikke er i Stand til at forskaffe sig „det fornødne til Underhold“, skal der i Understøttelse mindst ydes det i Lovforslaget anførte Minimumsbeløb paa 190 Kr., 220 Kr. eller 250 Kr., efter som vedkommende er bosat i en Landkommune, en Købstadkommune eller i København og Frederiksberg; for en Familieforsørger, hvis Hustru ogsaa er Invalid, forhøjes de anførte Minimumsbeløb til henholdsvis 375 Kr., 440 Kr. og 500 Kr. Efter Mindretallets Opfattelse kan et saa stort og betydningsfuldt Spørgsmaal som det omhandlede kun løses paa en tilfredsstillende Maade, naar Sagen tages op af Ministeriet. De af Invaliditetskommissionen stillede Forslag og de af denne indsamlede Oplysninger og foretagne Undersøgelser og Beregninger saavel som de i Sverige og England, hvor der i de seneste Aar er gennemført Lovforslag om Invaliditetsforsikring, indhøstede

Erfaringer bør i Ministeriet gøres til Genstand for Bearbejdelse, og i Forbindelse med de fornødne finansielle Oplysninger og Lovforslag om Tilvejebringelse af de for Staten og Kommunerne nødvendige Indtægter til Dækning af de med Sagens Gennemførelse forbundne Udgifter forelægges samlede for Rigsdagen.

I Forbindelse hermed kan nævnes, at det under Forhandlingerne i Udvalget af et af dets Medlemmer, under Henvisning til Indenrigsministerens Udtalelser (Sp. 2552) ved Lovforslagets 1ste Behandling i Folketinget, blev antydet, at der vilde fremkomme Ændringsforslag gaaende ud paa, i Stedet for de i Forslagets § 9 anførte Minimumssatser, at indføre *Maksimumssatser* med en faldende Skala, saaledes at den Indtægt, en understøttet Invalid maatte have, skulde fradrages med en nærmere bestemt Kvotadel i den fastsatte højeste Understøttelse. Et saadant Forslag, der dog ikke blev fremsat i Udvalget og derfor heller ikke kunde blive Genstand for nærmere Drøftelse, bør efter Mindretallets Formening ogsaa af Ministeriet tages op til Undersøgelse og til Beregning af dets finansielle Rækkevidde.

Endelig finder Mindretallet, at Lovforslag vedrørende en Sag, hvorom Meningerne er ret delte, og hvori Kvinderne i høj Grad maa siges at være interesserede, ikke bør gennemføres af den nusiddende Rigsdag umiddelbart før det første Valg i Henhold til Grundloven af 5. Juni 1915, hvor ogsaa Kvinderne har Valgret. Mindretallet har derfor ikke kunnet deltage i Indstillingen.

Et *andet Mindretal* (Schovelin) kan i mangt og meget slutte sig til ovenstaaende (Mindretals-) Udtalelse og er i hvert Fald med det paagældende Mindretal enigt i, at Invaliditets-Spørgsmaalet ikke bør løses uden fornyet principiel Undersøgelse — saa lidt som den her foreliggende vigtige Samfundssag bør gøres til Genstand for en af Valgfeber præget Behandling og søges gennemført i Huj og Hast.